

VOORDAT ZE VERDWEEN

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

*In haar naam
Aangeraakt
Zonder angst
Tot op de bodem
Vind haar
Achter je
Zoek naar mij
Niet verder vertellen
Als je me ziet*

Lisa Gardner

Voordat ze verdween

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2022

AMSTERDAM

Copyright © 2021 Lisa Gardner Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2022 Els Franci-Ekeler
Oorspronkelijke titel *Before She Disappeared*
Oorspronkelijke uitgever Dutton, New York
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Magdalena Wasiczek/Trevillion Images
Foto auteur Deborah Feingold
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk- en bindwerk GGP, Pößneck
ISBN 978 94 031 6321 5
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor allen die zoeken, opdat anderen zullen vinden.

HOOFDSTUK I

Het koude water streelt mijn gezicht. Mijn benen peddelen me dieper het schemerdonker in. Mijn lange haar sliert achter me aan als een donkere aal. Ik ben gekleed. Spijkerbroek, sneakers, T-shirt met daarover een open windjack dat opbolt en mijn vaart remt. Mijn kleren worden zwaar, steeds zwaarder, tot mijn benen bijna niet meer kunnen trappen, mijn armen zich niet meer kunnen bewegen.

Waarom draag ik kleren?

Duikerspak.

Zuurstofflessen.

Gedachten glijden door mijn geest, maar het lukt me niet ze vast te houden.

Ik moet bij de bodem van het meer zien te komen. Waar geen zonlicht doordringt en lenige wezens op de loer liggen. Ik zoek... ik moet...

Mijn longen worden net zo zwaar als mijn benen. De druk in mijn borst neemt toe.

Een oude pick-uptruck. Een Chevy. Gedeukt, beschadigd, het dak van de cabine door de zon verschoten tot de kleur van een amper verlichte hemel. Dit beeld verschijnt in mijn geest en ik grijp het vast. Daarom ben ik hier, dát is waar ik naar op zoek ben. Een glimp van zilver in het troebele meer.

Ik begon met sonar. Weer een losse gedachte, maar terwijl ik dieper zak in het waterravijn, zie ik het ook. Ik zie mezelf, aan

het stuur van een kleine boot die ik voor eigen rekening had gehuurd. In lange rechte banen het meer afzoekend, twee dagen achtereen, langer kon ik me niet veroorloven, werkend aan een theorie die door iedereen was verworpen. Tot...

Waar is mijn duikerspak? Waar zijn mijn zuurstofflessen? Er klopt iets niet. Ik moet... ik wil...

Ik kan de gedachte niet vasthouden. Mijn longen branden. Ik voel hoe ze op barsten staan in mijn borst en de behoefte om adem te halen is overweldigend. Een enkele ademtocht, in donker, troebel water. Niet langer vechten tegen het meer, maar één worden met het water. Dan hoef ik niet meer te zwemmen. Ik zal naar de bodem zakken en als mijn theorie klopt, zal ik op mijn doelwit komen te liggen als de zoveelste persoon van wie nooit meer iets is gehoord.

Oude pick-uptruck. Cabine. Dak door de zon verschoten tot de kleur van een amper verlichte hemel. Onthoud dat. Concentreer je daarop. Vind die pick-uptruck.

Zie ik daar, half verborgen door een dichte wand van wuivend wier, een glimp van zilver?

Ik probeer ernaartoe te zwemmen, maar raak verstrikt in mijn bollende windjack. Ik stop, trappel met mijn benen terwijl ik verwoed probeer mijn armen uit de greep van het windjack te bevrijden.

Borst, toenemende druk.

Had ik geen zuurstofmasker?

Droeg ik geen duikerspak?

Er is iets mis. Ik moet de gedachten vasthouden, maar het meer is het aan het winnen. Mijn borst doet pijn en mijn armen en benen zijn zo moe.

Teder streelt het water mijn wang. Het roept me en ik merk dat ik antwoord geef.

De bewegingen van mijn benen vertragen. Mijn armen gaan langzaam omhoog. Ik geef me over aan het gewicht van mijn

kleren, het lood in mijn borst. Ik begin sneller te zinken. Dieper, dieper, dieper.

Ik doe mijn ogen dicht en laat alles los.

Paul zei altijd dat ik te hard knokte. Dat ik alles te moeilijk maakte. Zelfs zijn liefde voor mij. Maar ik luisterde niet. Natuurlijk niet.

Nu vloeit een eigenaardige warmte mijn aderen binnen. Het meer blijkt uiteindelijk helemaal niet donker en eng te zijn. Het is een toevluchtsoord, het omarmt me als een minnaar en belooft me nooit meer los te laten.

Dan...

Geen glimp van zilver. Geen dak van een oude, gedeukte pick-uptruck die zijn beste tijd al honderdduizend kilometer voorbij was. In plaats daarvan bespeurt mijn oog een zwarte streep, die opduikt en weer verdwijnt in het veld van troebel groen. Ik wacht tot het wier naar links wuift en zie het weer, een donkere streep, en nog een, en nog een. Vier identieke vormen rusten op de bodem van het meer.

Autobanden. Ik kijk naar vier autobanden. Als ik niet zo verschrikkelijk moe was, zou ik hysterisch gaan lachen.

De sonar had de waarheid verteld. Hij had een korrelig beeld doorgegeven van een voorwerp dat de juiste grootte en vorm had en dat op de bodem van het diepe meer rustte. Ik had er alleen niet bij stilgestaan dat het voorwerp in kwestie op z'n kop zou kunnen liggen.

Ik zet me over mijn apathie heen, aangespoord door een laatste opwelling van doorzettingsvermogen. Ze zeiden dat ik het mis had. Ze hadden me uitgelachen, de mensen die waren komen kijken. Ze hadden met hun ogen gerold toen ik onhandig een boot te water liet zonder te weten hoe ik die moest bedienen. Ze zeiden tegen me dat ik niet goed bij mijn hoofd was en ze zeiden achter mijn rug waarschijnlijk nog veel meer. Maar nu...

Duik. Vind. Zwem. Voordat het meer het van je wint.

Duikerspak. Het woord flikkert in mijn achterhoofd. Zuurstofflessen. Dit is fout. Fout, fout, fout. Maar ik ben te versuft om de fout te corrigeren.

Ik stuw mezelf voorwaarts, vechtend tegen het water, vechtend tegen zuurstofgebrek. Ze hebben gelijk: ik ben niet goed bij mijn hoofd. Ik ben wild, koppig en roekeloos.

Maar ik ben niet verslagen. Nog niet.

Ik bereik de eerste autoband. Grijp me vast aan het slijmerige rubber om me te oriënteren. Snel nu, weinig tijd over. Achterband. Ik trek me voort langs het met algen bedekte chassis tot ik de cabine bereik.

Dan staar ik alleen nog maar.

Lani Whitehorse. Tweeëntwintig. Serveerster, dochter, moeder van een peuter van drie. Een vrouw die zo jong al zo'n slechte smaak had gehad wat mannen betrof.

Ze was achttien maanden geleden spoorloos verdwenen. Ertussenuit geknepen, was het oordeel van de plaatselijke bevolking. Nee, zei haar moeder.

En nu was ze gevonden, op de bodem van het meer dat naast de haarspeldbocht lag die ze elke nacht nam als ze om twee uur haar dienst in de bar erop had zitten. Precies zoals ik had gedacht in alle maanden dat ik me had gebogen over verhoren, vraaggesprekken, plattegronden en belachelijk dunne politiedossiers.

Had Lani de bocht die ze al zo vaak had genomen, verkeerd ingeschat?

Was ze geschrokken van een overstekend hert? Was ze achter het stuur in slaap gesukkeld, uitgeput door een leven dat zoveel van haar vergde?

Ik heb geen antwoord op deze vragen.

Maar ik kan haar moeder en haar dochter wel dit geven.

Lani hangt ondersteboven, haar gezicht verborgen door de

deinende krans van haar gitzwarte haar, haar lichaam op zijn plek gehouden door de veiligheidsriem van de cabine waar ze achttien maanden geleden in is gestapt.

Mijn longen branden niet meer. Mijn kleren zijn niet langer zwaar. Ik voel slechts eerbied als mijn vingers zich rond de deurknop krommen. Ik trek.

Het portier gaat moeiteloos open.

Wacht... portieren kunnen onder water niet geopend worden. Duikerspak. Zuurstofflessen. Wat klopt hier niet, wat klopt hier niet... Te laat wordt in mijn hersens alarm geslagen: gevaar! Denk na, denk na, denk na! Maar dat lukt niet, lukt niet, lukt niet.

Ik adem nu in. Ik adem het meer in. Verwelkom het in mijn longen. Ik ben één geworden met het meer, of het meer is één geworden met mij.

Dan draait Lani Whitehorse haar hoofd.

Ze staart naar me met haar lege oogkassen, haar gapende mond, haar kaalgevreten gezicht.

‘Te laat,’ zegt ze tegen me. ‘Te laat.’

Dan schiet haar knokige arm naar voren en grijpt ze mijn pols.

Ik schop, probeer me los te trekken. Maar ik heb de deurknop niet meer vast. Ik kan me niet afzetten. Mijn zuurstof is op en ik ben niets anders dan het water van het meer en wuivend wier.

Met onvoorstelbaar veel kracht trekt ze me in de cabine van de pick-uptruck.

Een laatste schreeuw. Ik zie die als een luchtbel opstijgen, hoger, hoger. Dat is het enige wat er van me over is.

Lani Whitehorse trekt het portier hard dicht.

Ik zit voor eeuwig bij haar in het schemerdonker.

Gedreun. Gepiep. Dan een schallende stem: ‘Volgende halte: South Station!’

Ik schrik wakker als de trein met een schokje tot stilstand komt, knipper met mijn ogen, kijk naar mijn kurkdroge kleren.

Een droom. Een nachtmerrie. Niet de eerste en niet de laatste, gezien mijn beroep. Angst bedekt me als een vlies als ik mijn koffer grijp en met de rest van de passagiers de trein verlaat.

Ik heb Lani Whitehorse drie weken geleden gevonden, gevangen in haar auto op de bodem van een meer. Na maanden van intensief zoeken in een indianenreservaat waar de bevolking me wegkeek en de plaatselijke politie niet op mijn aanwezigheid gesteld was. Ik was online op de zaak gestuit en was geroerd door de onwrikbare overtuiging van haar moeder dat Lani haar eigen dochttertje nooit in de steek zou laten. Lani mocht een dom wicht zijn geweest dat altijd voor de verkeerde mannen viel, ze was ook een moeder. Waarom mensen er altijd van uitgingen dat die twee dingen niet samen konden gaan, was me een raadsel.

Ik was naar die contreien verhuisd, had een baan gevonden als barkeeper in de bar waar Lani had gewerkt en was op onderzoek uitgegaan.

Lani’s moeder omhelsde me op de dag dat de politie de pick-uptruck uit het meer hees, druipend van modder en verschrikkingen. Ze had gehuild van opluchting toen ze Lani eindelijk terug had. Ik bleef tot en met de begrafenis. Ik stond op een afstandje van de kleine groep rouwenden, omdat bewijzen dat je gelijk hebt bijna altijd wil zeggen dat je bewijst dat een ander het mis had, waardoor je er zelden veel vrienden aan overhoudt.

Ik had gedaan wat ik doen moest. Daarna ging ik naar de plaatselijke bibliotheek, waar ik de computer aanzette en te-

rugkeerde naar de nationale chatrooms waar familieleden, bezorgde burens en vreemde snuiters zoals ik informatie uitwisselden over vermiste personen. En dat zijn er zoveel. Te veel, soms, voor de plaatselijke politiekorpsen. Daarom proberen steeds meer mensen zoals ik het vacuüm te vullen.

Ik las. Ik stelde een paar vragen. Een paar uur later wist ik waar ik naartoe zou gaan.

Er worden heel veel mensen vermist. Te veel.

Daarom ben ik nu hier, in Boston, een stad waar ik nooit eerder ben geweest. Ik weet niet precies waar ik me bevind en waar ik mee bezig ben, maar dat is niets nieuws. Ik loop met de stroom mee over het perron naar de bordjes **UITGANG**, met alles wat ik op deze wereld bezit in de koffer die ik achter me aan trek. Ooit had ik een huis met een tuin en een auto. Maar de tijd holt alles uit en nu...

Laten we zeggen dat ik heb geleerd met weinig bagage te reizen.

Buiten, in het volle daglicht, blijf ik staan. Ik knipper met mijn ogen en knijp ze dan dicht. Als je opeens midden in Boston staat, voel je je alsof al je zintuigen worden aangevalen. Mensen, claxons, piepende remmen voor zebrapaden. De stank van diesel, gebakken vis, havenwater. Ik ben vergeten hoe overweldigend de betonnen jungle kan zijn, zelfs als die een glinsterende haven heeft.

Ik haal bewust diep adem. Dit is mijn nieuwe thuis tot ik mijn missie heb voltooid. Ik blaas mijn adem langzaam uit. Ik doe mijn ogen open en recht mijn rug. De laatste muizenissen van mijn nachtmerrie en de versuftheid van de reis vallen van me af. Ik ben gereed om aan de slag te gaan, en dat is maar goed ook, want ik sta midden in een stroom prikkelbare voetgangers.

Uit mijn oude messenger bag haal ik het dossier met de documenten die ik een paar dagen geleden heb geprint, waaron-

der een plattegrond van Boston, artikelen over de demografie van de stad, en een foto van een verlegen glimlachend meisje met een gladde, donkere huid, prachtige bruine ogen en donkerbruin haar dat in zorgvuldig gekapte krullen over haar schouders valt. Ze was vijftien toen ze verdween. Ze is nu zestien.

Angelique Lovelie Badeau. Haar vrienden noemen haar Angel. Thuis is ze LiLi.

Angelique is elf maanden geleden in Mattapan, Boston, spoorloos verdwenen. Op een vrijdagmiddag in november kwam ze uit school en toen... Weg. Door niemand meer gezien. Geen aanwijzingen. Geen sporen. En dat duurt nu al elf maanden.

Wie in Boston woont, zal je vertellen dat Mattapan nu eenmaal zo'n buurt is. Ruig. Een achterstandswijk. Gevuld met hardwerkende mensen, hoe kan het anders, die een groot cultureel erfgoed hebben omdat hier, na Florida, de grootste groep uit Haïti afkomstige immigranten woont. Maar ook een broeikas voor straatbenden en gewelddaden. Als je neergeschoten of neergestoken wilt worden, moet je in Murderpan zijn, zoals de plaatselijke bevolking de wijk noemt. Daar ga ik nu een kamer huren, een baan zoeken en mensen aan de tand voelen.

En dan hoop ik dat ik door middel van lef, wilskracht en puur geluk een meisje zal vinden dat door de rest van de wereld al vergeten lijkt te zijn.

Ik werk niet voor de politie.

Ik ben geen privédetective.

Ik heb geen bijzondere vaardigheden en ben hier niet voor opgeleid.

Ik ben alleen maar mezelf. Een doodgewone witte vrouw van middelbare leeftijd met meer dingen waar ze spijt van heeft dan dingen die ze wil houden, en meer trieste verhalen dan blije.

Mijn naam is Frankie Elkin en ik houd me bezig met het opsporen van vermiste personen, in het bijzonder minderjarigen. Als de politie het heeft opgegeven, als het volk zich de zaak niet meer herinnert, als de media zich er nooit echt voor hebben geïnteresseerd, ga ik zoeken. Niet voor geld, niet voor roem, en meestal zonder hulp. Waarom doe ik dit?

Er worden heel veel kinderen vermist. Velen zullen nooit gevonden worden, en dat komt vaak louter door de kleur van hun huid. Misschien is de vraag niet waarom ik dit doe, maar waarom niet iedereen het doet.

Angelique Lovelie Badeau verdient het thuis te komen.

Ik bestudeer mijn plattegrond. Ik moet de stoptrein naar Morton Street hebben. Op de kaart van Boston is het spoorwegnet in paars aangegeven, maar om me heen vind ik er niets van terug. Ik draai me de ene kant op. En de andere kant. Dan gaat me een licht op: ik had South Station niet moeten verlaten. Terug naar binnen.

Ik vind het niet erg om verdwaald te zijn. Of in de war. Zelfs niet om bang te zijn.

Na al die jaren ben ik eraan gewend.

Paul had me gewaarschuwd dat ik iedereen van wie ik hield, zou afstoten, dat ik er uiteindelijk zelf aan ten onder zou gaan, dat ik dit niet deed om anderen te redden, maar om mezelf te straffen.

Paul is altijd een wijs man geweest.

Ik loop naar de plattegrond van het spoorwagennet, volg met mijn vinger de paarse lijn en vind mijn bestemming. Ik weet nu waar ik moet zijn en ga op weg naar Murderpan.

HOOFDSTUK 2

Om vier uur 's middags bereik ik mijn eerste adres. STONEY'S staat op de gevel. Op de schilferende rode muur van het drie verdiepingen tellende gebouw geven de witte letters de naam slechts bij benadering weer. Het gebouw past daardoor naadloos bij zijn sjofele soortgenoten die aan weerskanten tot het eind van de straat schouder aan schouder staan. Het trottoir is breder dan ik had verwacht en bijna verlaten op dit uur van de dag. Na alles wat ik erover heb gelezen, had ik gedacht in alle portieken bendeleden en dealers te zien rondhangen. Ik zie alleen een paar gewone mensen, die zich om hun dagelijkse beslommingen bekommeren en mij, de enige witte vrouw, nieuwsgierig bekijken.

Ik ben blij van de straat te zijn als ik de deur open en met mijn koffer het schemerig verlichte etablissement betreed. Ik heb het grootste deel van mijn leven als barkeeper gewerkt. Handig baantje voor wie vaak verhuist, en de afgelopen tien jaar is het een goede manier geweest om buurtnieuwttjes op te vangen. Bovendien hou ik van het werk. Kroegen zijn een trekpleister voor de eenzamen en de eenlingen. Ik voel me er thuis.

Ik ruik de verschaalde lucht van sigarettenrook die diep in de poriën van het oude gebouw is gedrongen. Ik zie ronde houten tafels met een ratjetoe aan stoelen. Tegen de muur rechts van me vier zitjes. Het rode kunstleer van de bankjes is

gebarsten, maar houdt dapper stand. Links nog drie zitjes die er net zo aan toe zijn.

Ik ontwaar een zestal klanten. Alle zes zwart. Ze zitten verspreid door het lokaal en hebben alleen aandacht voor het glas dat op hun tafel staat. Eén voor één kijken ze even naar me op. De mensen op straat waren nieuwsgierig, hier word ik begroet met openlijke achterdocht.

In deze buurt ben ik de minderheid. Dat was vorig jaar net zo, en het jaar daarvoor, en het jaar daarvoor. Ik ben aan die blikken gewend, maar dat wil niet zeggen dat het me niets doet.

Wie zich 's middags al zit te bezatten heeft echter belangrijker dingen aan zijn hoofd. Eén voor één keren de klanten terug naar hun persoonlijke problemen. Mijn blik gaat nu naar de donkere houten tapkast tegenover de ingang, waarachter een zwarte man bezig is een blad met bierglazen af te drogen.

Ik loop naar hem toe.

Pezig, met grijs haar en een verzorgde baard, zwart met veel grijs. Diepe rimpels in de hoeken van zijn donkere ogen, en de blik van een man die veel heeft meegemaakt en alles heeft overleefd.

'Stoney,' gok ik.

'Verdwaald?' Hij zet het hoge glas neer en pakt het volgende. Hij heeft een witte schort rond zijn taille en hanteert de theedoek met ervaren gebaren. De eigenaar van de tent, en al heel lang kroegbaas.

'Ik kom voor de baan van barkeeper.'

'Nee.' Hij pakt het volgende glas.

Ik rol mijn koffer tot aan de tapkast en hijs mezelf op een barkruk. Zijn antwoord verbaast me niet. Mijn gesprekken beginnen meestal op deze manier.

'Twintig jaar ervaring,' vertel ik hem. 'En ik vind het geen enkel probleem om schoon te maken, koffie te zetten en te fri-

turen.' Gefrituurd voedsel is de natuurlijke partner van alcohol, en zo dicht bij de keuken hangt een zware baklucht. Patat, gefrituurde kip, misschien gefrituurde bananen, gezien de Haïtiaanse bevolking.

'Nee,' zegt hij weer.

Ik knik. Er ligt nog een theedoek. Ik pak hem, kies het glas dat het dichtst bij me op het blad staat en begin het af te drogen.

Stoney fronst, maar houdt me niet tegen. Een baas zal nooit protesteren tegen gratis hulp.

Zwijgend drogen we de glazen. Ik hou van dit werk. Het ritme van het glas draaien, drogen, opwrijven. Zelfs droog heeft de rand van elk glas een vaag wit lijntje. Jaren van bierschuim en contact met lippen. De glazen zijn echter brandschoon. Ik mag Stoney en zijn kroeg wel. Bovendien heeft hij boven een kamer te huur, voor een bedrag dat ik me bijna kan veroorloven. Ik zag de advertentie op een prikbord.

'Ik drink niet,' vertel ik. Het blad met bierglazen is klaar. Stoney tilt het van de bar. Zet er een blad met minder hoge natte glazen voor in de plaats.

'Geheelonthouder?' vraagt hij.

'Nee.'

'Hier om ons te redden?'

'Je gaat ervan uit dat ik gered ben.'

Hij gromt iets onduidelijks. We gaan verder met glazen drogen. Mijn onderzoek heeft uitgewezen dat een groot deel van de uit het Caraïbische gebied afkomstige bewoners van Mattapan Frans, Frans-creools, patois en allerlei dialecten spreekt, maar niets daarvan is terug te vinden in Stoneys stem. Hij spreekt als een man uit New England. Misschien heeft hij zijn hele leven in Boston gewoond, of is hij vanuit New York of Philadelphia hierheen gekomen om een kroeg te beginnen. Het is altijd riskant om dingen voetstoots aan te

nemen, maar bijna onmogelijk om dat *niet* te doen.

‘Twaalfstapper,’ zeg ik als we klaar zijn met de whiskyglazen en het blad is vervangen door een met tientallen borrelglaasjes. We hervatten het werk. Snel, doeltreffend, automatisch. Een perfecte meditatieoefening.

Stoney zegt niets. Hij droogt sneller dan ik, maar niet veel sneller.

‘Waterglazen?’ vraag ik als we klaar zijn met de borrelglaasjes.

Hij trekt een wenkbrauw op. Geen kroeg dus waar vaak alcoholvrije drank wordt geschonken. Goed om te weten.

‘Je hebt een kamer te huur,’ vervolg ik. Ik leg mijn armen over elkaar geslagen op de dik gelakte tapkast.

‘Ga naar huis.’

‘Ik heb geen huis. Ik had zo gedacht: ik werk vier avonden in de week voor je, van drie uur ’s middags tot sluitingstijd, in ruil voor de kamer.’

Stoney is een man die heel veel kan zeggen met één wenkbrauw.

‘Het zit je niet lekker dat ik wit ben,’ vul ik voor hem in. ‘Of dat ik een vrouw ben. Of allebei. Jij denkt dat ik het niet aankan.’

‘Dit is een buurtkroeg. Mijn klanten zijn mensen uit de buurt. Jij bent dat niet.’

Op mijn barkruk kijk ik met een overdreven gebaar om me heen. ‘Dat zeg je nu wel, maar ik zie geen buurtbewoners in de rij staan voor de baan. En je adverteert al twee weken. De kamer staat zelfs nog langer leeg, en dat zegt heel wat, als je bedenkt dat de woningnood hier hoog is.’ Ik kijk hem nieuwsgierig aan. ‘Is daar iemand gestorven of zo?’

Hij schudt zijn hoofd. Nu er geen glazen meer zijn om te drogen, slaat hij zijn armen over elkaar voor zijn borst en kijkt me recht in de ogen. Hij zegt niks.

‘Ik werk hard,’ begin ik op mijn vingers af te tellen. ‘Ik kom altijd op tijd, vooral omdat ik boven woon, en ik zal je drank niet jatten. Ik kan snel schenken, ik weet hoe je vaten wisselt, en ik kan goed luisteren. Daar houden de mensen van.’

‘Ze zullen jou niet mogen.’

‘Jij mocht mij ook niet, maar je trekt al bij. Geef me vier weken. Tegen die tijd heeft niemand nog erg in mijn witte huid en mijn superieure sekse. Dan hoor ik gewoon bij de bar.’

Hij trekt weer een wenkbrauw op, maar zegt geen nee. Dan: ‘Waarom hier? Er zijn buurten zat in Boston.’

‘Ik heb hier iets te doen.’

Hij staart me aan.

Ik kijk terug. Ik mag Stoney. Een overlever. Een man naar mijn hart, en vroeg of laat zal hij over mij net zo gaan denken.

‘Vijf avonden in de week,’ zegt hij. ‘Van drie uur ’s middags tot sluitingstijd.’

‘Kamer inclusief water, gas en elektra,’ beding ik. ‘Eén gratis maaltijd per dag. Fooien mag ik houden.’

Hij kijkt me nog een ogenblik aan en steekt dan zijn hand uit. We sluiten de deal met een handdruk. Ik zei het al, een man naar mijn hart.

‘Je krijgt wel een kamergenoot,’ vertelt Stoney me dan.

‘Dat stond niet in de advertentie.’

‘Nu weet je het.’

‘Man of vrouw?’

‘Kat.’

‘Woont er een kat in de kamer? En wil daarom niemand er wonen?’

Voor het eerst glimlacht Stoney. Daardoor rimpelt zijn zout-en-peperbaard en verzacht zijn verweerde gezicht. ‘Wacht maar tot je de kat ziet.’

Stoney gaat me voor naar boven. Op het oog is de kleine huurkamer precies wat ik had verwacht boven een kroeg in een overbevolkte, economisch zwakke buurt. Tweepersoonsbed, tegen de achtermuur geschoven. Nachtkastje ernaast, gesloten zwarte gordijnen erachter. Een metalen stang aan de muur tegenover het bed doet dienst als kledingkast. Naast de deur is een keukenhoek met een koelkast van Europees formaat en een magnetron. Geen oven, maar wel een koffiezetapparaat en een elektrische kookplaat. Meer heb ik niet nodig. Aan de andere kant van de deur hangt een eenvoudig wit gordijn aan een gebogen stang die aan het plafond is bevestigd, zoals in ziekenhuizen. Ik werp een blik achter het gordijn en zie een badkamer met de kleinste douchebak die je je kunt voorstellen, en een minuscule wastafel. Basaal. Niet veel ruimte of privacy, maar wat wil je voor deze prijs?

Daar komt bij dat de kamer volkomen schoon is en dat op het bed een verrassend kleurrijke, met de hand gemaakte quilt ligt. Dat had ik niet achter Stoney gezocht.

Ik kijk om me heen. 'Waar is mijn kamergenoot?'

'Ze houdt niet van vreemd volk.'

'Heeft ze een naam?'

'Piper.'

'En dit is haar kamer?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Ze zit hier altijd.'

Ik weet nog steeds niet wat ik ervan moet denken. In theorie hou ik wel van katten, maar door Stoneys waarschuwendende woorden ben ik op mijn hoede. Ik rol mijn koffer naar het midden van de krakende oude vloer en stop.

Ik buk me, til voorzichtig de quilt op en gluur onder het bed.

Het duurt even, maar dan zie ik twee gloeiende groene ogen die me vanuit de verste hoek onheilspellend aankijken. Het is er te donker om te zien hoe groot ze is en wat voor

kleur ze heeft. Het enige wat ik van haar meekrijg, is vijandigheid.

‘Piper,’ bevestig ik.

Ze legt haar oren plat, gromt diep in haar keel en sist dan. Ik begrijp de hint en laat de quilt weer zakken.

‘Goed.’

Stoney loopt al terug naar de gang.

‘Moment. Kattenvoedsel, kattenbak, wat moet ik weten?’

‘Niets. Piper zorgt voor zichzelf. Ze is niet dom. Ze houdt alleen niet van mensen.’

‘Hoe lang woont ze hier al?’

Stoney krabt aan zijn baard. ‘Lang.’

‘Heb jij haar in huis gehaald?’

‘Ze kwam zelf.’ Stoney wijst naar de open deur, en ik zie nu dat er een gat in zit dat groot genoeg is voor een kat. ‘Piper zorgt voor zichzelf,’ herhaalt hij.

‘Eh, we hebben het er niet over gehad of ik vandaag al begin.’ Ik weet niet waarom, maar ik voel me opeens een beetje paniekerig. Niet omdat ik alleen zal zijn met een kat. Omdat ik alleen zal zijn dan? Maar ik ben altijd alleen. Zo leef ik. Geen reden om daar nu moeilijk over te doen.

‘Morgen,’ zegt hij. ‘O, het slot op de deur is niet geweldig. Als je een laptop in die koffer hebt, zou ik hem verstoppen als je niet hier bent.’

Ik knik.

‘Warm water heb je soms wel en soms niet. Meestal niet.’

‘Oké.’

‘Er mag hier niet gerookt worden.’

‘Ik rook niet.’

‘Vuurwapens zijn verboden.’

‘Ik heb geen vuurwapens.’

‘En als er iets gebeurt?’

‘Dan vertrouw ik op mijn charmante persoonlijkheid.’

Hij bromt iets. ‘Ik heb een honkbalknuppel achter de bar. Voor het geval je er met charme alleen niet komt.’

‘Goed om te weten.’

Laatste knikje, dan is hij duidelijk gereed om terug te keren naar de klanten die beneden op hem wachten. En mij hier achter te laten met de valse kat.

Hij verrast me door zich op het laatste moment om te draaien. ‘Kom beneden een hapje eten als je op orde bent. Ik heb geen tijd om een niet-betalende klant te bedienen, maar je kunt een sandwich maken, als je wilt. Er is altijd beleg.’

Dat waren heel veel woorden opeens. Ik vraag me af of Piper net zo’n aanbod heeft gekregen toen ze hier kwam wonen. Misschien heeft Stoney een zwak voor verschoppelingen. Of misschien herkent hij, zoals de meeste barkeepers, verloren zielen altijd.

Ik bedank hem met een knikje. Hij vertrekt. Ik blijf staan. Dit is mijn nieuwe onderkomen. Voor weken? Maanden? Ik heb geen idee. Beginnen is het moeilijkste deel. En alhoewel ik dit vaker heb gedaan, zie ik er een beetje tegen op.

Daardoor begint het monster van mijn verslaving zich in mijn buik te roeren. Hij doet één oog open en loert om zich heen. Als ik beneden een sandwich maak, zou ik er een bier-tje bij kunnen nemen. Of liever nog wodka, tequila, whisky zonder ijs. Een stevige neut die mijn spieren versoepelt en mijn angsten verjaagt.

Ik denk aan Paul. Ik voel hoe de bekende pijn mijn borst samenknijpt. Diep ademhalen. In en uit.

Dan laat ik mijn koffer over aan de genade van de valse kat en ga de straat weer op, nu het nog licht is. Ik kijk op mijn ge-printe plattegrond naar de X die aangeeft waar het huis van Angeliques tante is.

Ik ga op weg, me ervan bewust dat alle ogen me weer volgen en dat er een ijzige kilte opkruipt in mijn nek. Ik hou

mijn kin omhoog en mijn rug recht. Ik glimlach vriendelijk.
Ik zeg tegen mezelf dat ik sterk genoeg ben.

En ik bid dat ik het ditmaal ook echt ben.